

Předvánoční masakr a novoroční úklid

Když přijdete do krámu, pardon, super, či hyper, či... a teď nevím, jakého ještě krámu, zjistíte, že již od podzimka vám v tom „... marketu“ hrají koledy. Je to vcelku strašidelné. Stojí tam ozdobené stromečky a nabádají nás, co si jdeme koupit brambory a maso, abychom zakoupili i nějaké vánoční nepochopitelnosti.

Pardon, to byla jen předmluva, jen tak, na rozjezd mých myšlenek. Vždyť už mne znáte...

Masakrem myslím nákupní horečku, vyčerpaná bankovní konta, zoufalá shánění dárků a bezradné hlavy v dlaních: „Co mu mám koupit?“ Na to mám jednoduchou odpověď: Nic. Dej mu pusu. A je to! A obráceně: Dej jí pusu. A je to! Pak stačí koupit nějaký lapač prachu, nebo čtrnáctou kabelku.

Já kupříkladu několik let dostával pravidelně pusu a deštník. Z něj jsem měl dvojí radost. Vysvětlím: Na vánoce byl pod stromečkem deštník, měl jsem radost, že mám deštník. V lednu, či únoru se manželce přihodila pohroma. Rozbil se její deštník. Zapůjčil jsem tedy svůj deštník a měl jsem radost, že jsem jí mohl zachránit účes zbrusu novým deštníkem. Další rok se to opakovalo a já měl zase dvojí radost. Atd, atd. Pak jsme se rozešli a já jsem bez deštníku a dvakrát prožitou radostí.

My, Šlágrem ošlehaní ‚dělníci obrazu‘, (jak si familiárně říkáme), prožíváme jiné masakry. Třeba v Krumlově na náměstí, vánoční koncert, to jsou především omrzliny. V kostelech to je o něco lepší. Ale zima je tam taky (teplá obuv doporučena zdravotní pojišťovnou). Tenkrát jsme natáčeli v kostele, který měl být vytápěný (sliboval jeden ‚mluvka‘). Po natáčení v autě na zpáteční cestě jsem s drkotajícími zuby utrousil, že byl tento kostel naposledy vytopen při těch velkých povodních.

Ale i po natočení vánočních, silvestrovských a novoročních pořadů, uzdravených omrzlinách a zánětech průdušek, není vyhráno. Andrej, zvukař, chodí po chodbě s mokrým ručníkem na hlavě a třesoucím se hlasem cedí mezi zuby: „Jestě sest, ještě sest...“ („Š“ mu pořád ještě nejde a „H“ a „G“ si furt plete, takže gauč je prostě hauč). Nereaguje na pozdrav, jen má vyvýšené obočí a těkavý pohled. To je teprve 20. prosince. Ještě má šest pořadů smíchat.

Stříhači na tom nejsou o moc lépe. Třeba Lukáš jde po chodbě na WC a bez ducha kroučí sklopenou hlavou zleva doprava a naopak a něco si mumlá. „Ahoj Lukáši,“ oslovím jej. Pomalu zvedne hlavu, vytvoří úsměv č. 4 (no, spíše škleb), řekne „hmmm, ještě silvestra...“ a dá se do breku. Zase sklopí škleb a hlavu a snaží se najít tu místnost. Je teprve 30. prosince.

Produkční Dášeňka mívá v normálních vypjatých situacích tiky na levém uchu, ale v předvánočním období se přidává pravé koleno, vychylující se nečekaně doprava. Bývá trochu vratká a má vcelku vyšší účes. Což jsem původně předpokládal, že je dané kadeřníkem a pochválil jsem jí nový účes, ale pochopil jsem posléze, že se jí ježí, ale pod břemenem práce, na to vlasy nemají sílu. Pochvalu jsem neměl vyslovit, bylo to kontraproduktivní.

Já jsem na tom o mnoho lépe. Mne čekají telefonáty ve chvíli, kdy mám přestříhat pořad, jelikož se něco nelíbí. Když vidím na telefonu „Karel verze 17“, ano tolik telefonů na něj mám. (Šestnáctka taky vyděsí, a co teprve čtyřka, to je na husí kůži a úkryt na WC). Bývá to 24. prosince okolo 17. hodiny a den před Silvestrem, když jsem u tatínka, ale tatínek má pro mou práci pochopení. Dá mi chlebiček, nalije mi pivo, prostě se o mne stará. Je to táta. S tím nehnete. A já pracuji. Ale o tatínkovi až za chvíli.

Víte, moji milí čtenáři a vy, návštěvníci koncertů, mám pro vás zprávu ode všech: Kdyby nás ta práce nebavila, můžeme každý z nás jít do fabriky dělat šroubek a maticku osm hodin denně za možná i větší peníze a ve dvě odpíchnout odchod a čistá hlava. Ano, jsme ‚magoři‘, občas frfňáme (frfňají i šroubomatičkáři, co si budeme povídat), ale stejně

jdeme mrznout třeba do toho Krumlova, abychom vám natočili hezký závěr roku a začátek toho nového. Je to naše práce a vybrali jsme si ji. Jak já mám to motto? „Každé ráno vstávám, abych šel dělat lidem radost...“, a to myslím, máme všichni ve Šlágru. (Jó, mám nové zimní boty s kožíškem a fungují.)

Můj táta kupříkladu má daleko horší masakr:

Maminka sbírala celý život porcelánové výrobky. Na zdi je cca 200 talířů (vidíte zlomek, za fotografem (tátou)) jsou další, na polici pak zhruba 50 hrnků s podšálky. Kdo to kdy myl? Už jako děcko si pamatuji, že táta. Musím tedy podotknout, že dobrovolně. V mém věku již přemýšlím, zda to nebylo pod nějakou pohružkou a nebo vydíráním, ale tatínek dodnes tvrdí, že dobrovolně. Maminka už nás kontroluje tam shora a dobrovolnost se stala památkou s úctou.

Mimo jiné, mám taky svůj masakr: Dodat povídku v termínu. Přiznám, že nápad na tuto mám od urgency šéfredaktorky ze dne 28.11. Jenže. Nápad je třeba nechat projít mozkiem. To je problém, neb můj leb má mnoho jiných řešení, než povídku. Ale mne to baví, jen ten čas... Začal jsem psát ve 23 hodin, kdy jsem dotelefonoval s tatínkem a už je půl jedné a dnes mám ten termín, aby byla Lucinka, šéfová časopisu, spokojena.

A zase jsme u toho. Kdyby mne nebavilo vás pobavit mými plky, nedělal bych to. Navíc vím, říkáte mi to na koncertech, že vás mé psaní baví. A to mne baví. A to jsem vám už psal, že jsem měl z češtiny vždycky čtyřku? No jo, no, uća se spletla. Je 7.12., ale číst to budete na nový rok. Tak se přenesme do roku 2024.

Novoroční úklid

Již víte, že povídku píše v prosinci a z toho se dá usoudit, že vím zbla, jak to bude po novém roce. Já to vím, neboť se to každý rok opakuje. Takže jsem takový malý věštkyň HyPulík „Sibyl“ Puleček.

Kdo máte umělý stromeček, máte problém. Nacpat tu věc nazpět do krabice, ve které jste jej zakoupili není možné. To odporuje fyzikálním zákonům. Nad tím ani nepřemýšlejte. To je něco, jako byste chtěli nacpat velblouda do kurníku. To je prostě... To nelze. Věřte mi. My jsme hledali stromečky ve skladu Šlágru s produkční Dášeňkou a hledali jsme pytle, kde měly být. Nakonec jsme našli pouze fragmenty: Pytel 14, vršek stromu 1, spodek 1. Ale prostředek byl v pytli 13. A podstavec měl mít tři části. Ale našli jsme jen dvě. Ale Dášeňka dostala nápad, a našla supr univerzál stojan.

To, že se dá umělý stromek vrátit do původní krabice je nesmysl. On se prostě na Vánoce roztáhne a už se nedá smrsknout. Řešení je veliká garáž, velká půda, či obrovský sklep.

Vy, kdo používáte stromek lesní, máte také problém. Jo, dobře, dá se to po upotřebení odvézt na sběrný dvůr, nebo to dát sousedovi na topení. Ale vím, že z koberce, hlavně v druhu smrku, je to výrazné. Jehličky se dolují do června. Půl roku po Vánocích doporučuji po bytě chodit v papučích. Jinak to bolí. Vysavač toto neumí. Žádný vysavač to neumí! A navíc si poškrábe podvozek.

Ale to není vše:

V předvánočním masakru se napeče takzvané velikonoční cukroví. Divíte se? Každá

pekařka a pekař cukroví se chce předvést. Kilo rohlíčků, kilo slepovaného... Já měl rád, jako dítě, opilé čerty (perník, kokos a prý v tom byl rum), byla to lež, obsahovalo to jen minimum rumu. Dnes si dám rum a vím, že to funguje. Motám se. Jako dítě jsem účinek necítil. Prostě mne maminka obelhala.

No, a na Velikonoce se uklízí tak, že se koledníkům krom vajíček do košíku nastrká i to zbylé cukroví. Naštěstí se to nekazí, jen některé tvrdne. Ale z toho zase mají radost dentisté, mají zvýšenou návštěvnost. Zlomený zub stojí peníze jejich klienta. Zubař si tak mne ruce a peněženku.

My, Šlágrem ošlehaní ‚dělníci obrazu‘, (jak si familiárně říkáme), máme jiný úklid. Jo, jdeme do práce a najednou se pozdravíme a nikomu netiká víčko. Uši máme zbarvené standardně, vlas a ochlupení nejeví známky naježení. Zhruba v půlce ledna se kupodivu těšíme na další výjezd, třeba do Boby centra, prostě nám zase začnete chybět vy, naši posluchači, diváci, návštěvníci, kamarádi.

Víte co, naši kamarádi? Smím vám i nám něco popřát do nového roku?

Vám co nejpevnější zdraví, spokojenost a lásku vašich bližních. A nám? Abychom vás dokázali bavit a abychom měli neustále tu radost ráno vstávat, abychom mohli vám jít dělat radost.

Tak šťastný nový rok 2024 celému světu.

Váš HyPulík

